

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 771

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 6 septembrie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 29 din 23 ianuarie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite	2–9
Decizia nr. 378 din 31 mai 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său, în special ale art. 3, art. 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ	10–14
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
255. — Decizie privind aplicarea mobilității pentru doamna Iulia Cîrcei din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului	15
256. — Decizie privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă de către domnul Marcel-Dumitru Miclău	15
257. — Decizie pentru eliberarea, la cerere, a doamnei Corina Silvia Pop din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății	16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 29**

din 23 ianuarie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Luminița Nicolescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 23.930/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București și care constituie obiectul Dosarului nr. 1.002D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Președintele dispune să se facă apelul și în dosarele Curții Constituționale nr. 1.048D/2017, nr. 1.343D/2017, nr. 1.460D/2017, nr. 1.849D/2017, nr. 1.850D/2017 și nr. 2.058D/2017, având ca obiect al excepției de neconstituționalitate dispozițiile art. 11, respectiv ale art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11. Excepția a fost ridicată de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A., în Dosarul nr. 25.147/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, de Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 4.675/279/2016 al Judecătoriei Piatra-Neamț, de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A. prin administrator Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 45.226/299/2016* al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă, de Societatea Piraeus Bank Romania — S.A. București, în Dosarul nr. 17.905/231/2016 al Judecătoriei Focșani — Secția civilă, de Societățile Credit Plus (Gulf) Ltd., Credit Europe Bank N.V. și Credit Europe Ipotecar IFN — S.A., în Dosarul nr. 3.652/269/2016 al Judecătoriei Oltenița, precum și de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A., în Dosarul nr. 2.428/245/2017 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

4. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

5. Curtea, având în vedere obiectul excepțiilor de neconstituționalitate ridicate, pune în discuție, din oficiu, problema conexării cauzelor. Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor. Curtea, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, dispune conexarea dosarelor nr. 1.048D/2017, nr. 1.343D/2017, nr. 1.460D/2017, nr. 1.849D/2017, nr. 1.850D/2017 și nr. 2.058D/2017 la Dosarul nr. 1.002D/2017, care este primul înregistrat.

6. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

7. Prin Încheierea din 22 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 23.930/301/2016, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.002D/2017.

8. Prin Încheierea din 1 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 25.147/301/2016, **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 (cu excepția sintagmei „precum și din devalorizarea bunurilor imobile”) din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.048D/2017.

9. Prin Încheierea din 7 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.675/279/2016, **Judecătoria Piatra-Neamț a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.343D/2017.

10. Prin Încheierea din 23 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 45.226/299/2016*, **Judecătoria Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.460D/2017.

11. Prin Încheierea din 8 mai 2017, pronunțată în Dosarul nr. 17.905/231/2016, **Judecătoria Focșani — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 8 și ale art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.849D/2017.

12. Prin Sentința civilă nr. 361 din 31 martie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.652/269/2016, **Judecătoria Oltenița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.850D/2017.

13. Prin Încheierea din 19 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 2.428/245/2017, **Judecătoria Iași — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.058D/2017.

14. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A., prin administrator Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., de

Societatea Piraeus Bank Romania — S.A. București, precum și de Societățile Credit Plus (Gulf) Ltd., Credit Europe Bank N.V., Credit Europe Ipotecar IFN — S.A., în cauze având ca obiect Legea nr. 77/2016.

15. În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată, în esență, că sunt încălcate principiile securității juridice, al neretroactivității legii civile, al aplicării imediate a legii civile noi, al statului de drept, dar și al economiei de piață. În concret, prin prevederile art. 3 din Legea nr. 77/2016 se încalcă principiile supremației legilor și a Constituției întrucât, pentru a fi înțeleasă, legea trebuie să fie suficient de precisă și previzibilă ca să ofere securitate juridică destinatarilor săi. Principiul securității juridice, fără a fi consacrat în mod expres în Constituție, a fost reținut atât în jurisprudența Curții Constituționale, în practica CEDO și a Curții de Justiție a Uniunii Europene.

16. Excepția de neconstituționalitate este fundamentată și prin prisma încălcării principiului previzibilității și accesibilității legii, legiuitorul român instituind, cu titlu de noutate, obligația creditorului de a primi în plată bunul imobil adus în garanție de împrumutat, cu efectul stingerii tuturor datoriilor acestuia, fără a conferi posibilitatea creditorului de a-și da acordul său părților, de a insera în cuprinsul contractului de credit această posibilitate de stingere a obligației, componente contractuale ce țin exclusiv de voința părților. Mai mult, dispozițiile criticate sunt de imediată aplicare, fără luarea în considerare a momentului încheierii contractului, transformând bunul oferit în garanție în obiect al plății, peste voința creditorului. În aceste condiții, în legătură cu previzibilitatea normelor juridice intrate în vigoare prin legea criticată și în legătură cu efectele contractului, creditorul nu avea posibilitatea rezonabilă de a anticipa intervenția legiuitorului. Derogarea de la dispozițiile legii civile reprezintă un mod deficitar de redactare și nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, întrucât produc confuzie și generează numeroase situații litigioase.

17. De asemenea se afirmă că, în virtutea principiului neretroactivității legii civile, principiu de rang constituțional, legea civilă nu poate dispune decât pentru viitor, fiind total de neconceput să fie aplicabilă pentru trecut, în condițiile în care societatea are interesul ca tranzacțiile să fie sigure, părțile având convingerea că efectele contractului sunt acelea prevăzute la momentul încheierii contractului și nu cele ce vor fi dispuse prin legi viitoare, ale căror anticipare și conținut nici nu pot fi prevăzute. Aspectul esențial în aplicarea acestui principiu este dat de existența unor evenimente ori acte care nu își epuizează toate consecințele sub imperiul legii vechi, criteriul determinant fiind dat de teoria drepturilor câștigate, intrate definitiv în patrimoniu și care nu pot fi răpite prin faptul nimănui. Efectele viitoare ale contractului, astfel cum sunt ele determinante prin voința comună a părților contractante, se vor realiza potrivit acestei voințe, în limitele îngăduite de legea în ființă în momentul în care contractul s-a încheiat, fără ca o lege ulterioară să poată avea vreo influență. Prin reglementarea cu titlu obligatoriu a mecanismului dării în plată în cazul contractelor în derulare, legiuitorul a intervenit în mod abrupt, ilegal și neconstituțional într-o situație ale cărei efecte sunt epuizate încă de la momentul încheierii contractului. Intervenția nu este justificată nici prin prisma existenței unor clauze abuzive și nici dictate de un interes de ordine publică. În lipsa oricărui criteriu de apreciere în concret a dezechilibrului încercat de consumator nu se poate vorbi de o reechilibrare a contractului, de echitate, pentru că nu este nici măcar definit dezechilibrul avut în vedere de legiuitor.

18. Se mai arată că neconstituționalitatea textelor este dată și prin prisma încălcării dreptului la proprietatea privată. Astfel, stingerea datoriei prin oferirea bunului garantat aduce atingere dreptului de proprietate al băncii prin aceea că reprezintă o limitare a dreptului prin exproprierea în favoarea unui terț, în privința restului de datorie în cazul în care garanția nu acoperă creanța datorată. Ingerința statului asupra dreptului de proprietate nu este justificată de un interes legitim general, ci de unul privat, limitat chiar la plafonul de 250.000 euro și la

programul social „Prima Casă”. Opțiunea legiuitorului de a reglementa echilibrul contractual este în sensul stingerii raportului juridic, prin novația obiectului plății, deși este evident că și în privința persoanelor care nu beneficiază de aplicarea legii poate fi incident dezechilibrul între soldul creditului și valoarea imobilului achiziționat sau garantat. În expunerea de motive lipsesc orice referiri privitoare la numărul de împrumutați ce s-ar afla în situația de dezechilibru ori la criteriile în funcție de care se stabilește dacă o persoană se află într-o situație care justifică aplicarea legii. Legiuitorul nu se preocupă nici de ordinul de mărime al valorii reziduale stinse prin plată, nu este instituit niciun criteriu sau mecanism pentru evaluarea bunului dat în plată pentru eliberare, singurul argument de echilibrare a riscului nefiind suficient pentru ingerința în dreptul de proprietate. În același sens nu este justificată nici derogarea de la dreptul comun în privința acordului creditorului pentru stingerea oricărei datorii, în condițiile în care nu s-au stabilit criterii de insolvabilitate a debitorului persoană fizică și nici criterii generale de apreciere a stării de insolvabilitate.

19. Totodată, prevederile criticate aduc atingere și principiului proporționalității, legiuitorul impunând cu titlu generic eliberarea de datorie reziduală în privința tuturor creditorilor care îndeplinesc condițiile formale. Din moment ce darea în plată este justificată de imposibilitatea de plată, se impunea stabilirea unor criterii esențiale în verificarea admisibilității procedurii, creditorul fiind nevoit să renunțe la dreptul său de proprietate asupra creanței rămase de recuperat la cererea debitorului, deși acesta din urmă nu face dovada unei imposibilități de plată a creanței. Chiar și în cazul în care legiuitorul și-ar fi propus ca scopul final să fie acela constând în echilibrarea anumitor contracte ca urmare a devalorizării bunului adus în garanție, dincolo de scopul generic, contestatoarea este de părere că legea nu conferă anumite garanții și nu păstrează criteriile de proporționalitate a ingerinței în lipsa unor criterii clare de aplicare. Instituirea dării în plată cu efect liberatoriu este disproporționată și prin raportare la faptul că se răspunde cu măsuri iremediabile unei probleme generate de fluctuația prețurilor pe piața imobiliară, împrejurare care a afectat ambele părți contractante și care este eminamente supusă schimbării, nu este justificată, nu asigură garanții și nu răspunde criteriilor de necesitate și proporționalitate.

20. **Judecătoria Sectorului 3 București — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.002D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 este neîntemeiată, iar, în Dosarul nr. 1.048D/2017, că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11, excluzând sintagma „precum și din devalorizarea bunurilor imobile”, este neîntemeiată.

21. **Judecătoria Piatra-Neamț**, în Dosarul nr. 1.343D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 este neîntemeiată.

22. **Judecătoria Sectorului 2 București — Secția a II-a civilă**, în Dosarul nr. 1.460D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 din Legea nr. 77/2016 este întemeiată, fiind necesar controlul de constituționalitate cu privire la Legea nr. 77/2016, în ansamblul său, cel puțin din perspectiva respectării principiului securității juridice și a condițiilor de previzibilitate și accesibilitate care decurg din principiul statului de drept, enunțat la art. 1 alin. (5) din Constituția României.

23. **Judecătoria Focșani — Secția civilă**, în Dosarul nr. 1.849D/2017, contrar prevederilor art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate.

24. **Judecătoria Oltenița**, în Dosarul nr. 1.850D/2017, opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

25. **Judecătoria Iași — Secția civilă**, în Dosarul nr. 2.058D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi este neîntemeiată.

26. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

27. **Guvernul**, în punctul său de vedere formulat în dosarele nr. 1.002D/2017, nr. 1.048D/2017 și nr. 2.058D/2017, apreciază că excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 referitoare la sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din Legea nr. 77/2016 a devenit inadmisibilă, având în vedere Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, iar dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016, sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impreviziunii. Totodată, apreciază că excepția de neconstituționalitate referitoare la prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 3 teza întâi din același act normativ, precum și excepția de neconstituționalitate ce vizează art. 11 teza a doua sunt inadmisibile, iar excepția de neconstituționalitate ce privește dispozițiile art. 11 raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 sunt neîntemeiate.

28. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actele de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

29. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

30. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum rezultă din actele de sesizare a Curții Constituționale, îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 4, art. 5 alin. (3), art. 6, art. 7, art. 8 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Prevederile legale criticate, punctual, au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „*Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fidejusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.*”;

— Art. 3: „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datorile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.*”;

— Art. 4: „(1) *Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:*

a) *creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;*

b) *quantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;*

c) *creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;*

d) *consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.*

(2) *În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.*”;

— Art. 5 alin. (3): „*Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia.*”;

— Art. 6: „(1) *De la data primirii notificării prevăzute la art. 5 se suspendă dreptul creditorului de a se îndrepta împotriva codebitorilor, precum și împotriva garanțiilor personali sau ipotecari.*

(2) *În situația admiterii definitive a contestației prevăzute la art. 7, creditorul poate demara sau, după caz, relua orice procedură judiciară sau extrajudiciară atât împotriva debitorului, cât și împotriva altor garanți personali sau ipotecari.*

(3) *Demersurile prevăzute la art. 5 și art. 7—9 pot fi întreprinse și de codebitori, precum și de garanții personali sau ipotecari ai consumatorului principal, cu acordul acestuia sau al succesoriilor săi.*

(4) *Acțiunea în regres împotriva debitorului principal va putea fi formulată numai după stingerea integrală a datoriei izvorând din contractul de credit, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.*”;

— Art. 7: „(1) *În termen de 10 zile de la data comunicării notificării emise în conformitate cu dispozițiile art. 5, creditorul poate contesta îndeplinirea condițiilor de admisibilitate a procedurii reglementate de prezenta lege.*

(2) *Cererea se judecă în procedură de urgență, cu citarea părților, de judecătoria în circumscripția căreia domiciliază consumatorul.*

(3) *Apelul împotriva hotărârii pronunțate în conformitate cu dispozițiile alin. (2) se depune de partea interesată în termen de 15 zile lucrătoare de la comunicare și se judecă cu celeritate.*

(4) *Până la soluționarea definitivă a contestației formulate de creditor se menține suspendarea oricărei plăți către acesta, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoanele care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.*

(5) *În situația în care se admite contestația formulată de creditor, părțile vor fi puse în situația anterioară îndeplinirii demersurilor prevăzute de prezenta lege.*

(6) *În termen de 10 zile de la data respingerii definitive a contestației, creditorul are obligația să se prezinte, în conformitate cu notificarea prealabilă a debitorului, la notarul public indicat în cuprinsul acesteia. Dispozițiile art. 5 alin. (4) sunt aplicabile atât în vederea transmiterii informațiilor și a înscrisurilor, cât și în vederea stabilirii datei exacte a semnării actului de dare în plată.*”;

— Art. 8: „(1) *În situația în care creditorul nu se conformează dispozițiilor prevăzute de prezenta lege, debitorul poate cere instanței să pronunțe o hotărâre prin care să se constate stingerea obligațiilor născute din contractul de credit ipotecar și să se transmită dreptul de proprietate către creditor.*

(2) *Cererea se judecă cu celeritate, cu citarea părților, de către judecătoria în circumscripția căreia domiciliază debitorul.*

(3) *Până la soluționarea definitivă a cererii prevăzute la alin. (1) se menține suspendarea oricărei plăți către creditor, precum și a oricărei proceduri judiciare sau extrajudiciare demarate de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia împotriva debitorului.*

(4) *Acțiunea prevăzută de prezentul articol este scutită de plata taxei judiciare de timbru.*

(5) *Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriiilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.*”;

— Art. 11: „ În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.”

31. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, dispozițiile legale criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) privind principiul supremației Constituției, art. 15 alin. (2) care prevede principiul neretroactivității, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi a cetățenilor, art. 21 — *Accesul liber la justiție*, art. 24 — *Dreptul la apărare*, art. 44 — *Dreptul de proprietate privată*, art. 45 — *Libertatea economică*, art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți*, art. 135 — *Economia* și art. 148 alin. (2) referitor la raportul dintre dreptul comunitar și legile interne, precum și prevederilor art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Totodată, examinarea excepției de neconstituționalitate relevă și faptul că unele standarde constituționale au fost invocate fără să se indice, în mod specific, anumite articole ale Legii nr. 77/2016; este, de pildă, cazul prevederilor art. 44, art. 45, art. 135 din Legea fundamentală, încălcarea normelor de tehnică legislativă, precum și faptul că nu este permis instanțelor să verifice întrunirea condițiilor pentru garantarea de tip excepțional a consumatorilor.

32. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în prezentele cauze, în ceea ce privește o parte dintre prevederile legale criticate din Legea nr. 77/2016, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit cărora „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, precum și din prevederile art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit cărora „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Astfel, Curtea reține ca element comun situației de fapt din cauzele aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat instanța de contencios constituțional în prezentele dosare că toate contractele de credit au fost încheiate înaintea intrării în vigoare a noului Cod civil, respectiv 1 octombrie 2011. Autorii excepției au invocat neconstituționalitatea art. 3 din Legea nr. 77/2016, fără să se raporteze în mod distinct la cele două ipoteze ale acestuia, respectiv ipoteza care vizează aplicabilitatea noului Cod civil („*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare*”) și ipoteza care vizează aplicabilitatea vechiului Cod civil. În aceste condiții, instanța de contencios constituțional va respinge ca inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la prevederile art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016.

33. De asemenea, faptul că toate contractele de credit ce fac obiectul cauzelor aflate pe rolul instanțelor judecătorești care au sesizat Curtea au fost încheiate înainte de intrarea în vigoare a noului Cod civil este relevant și în examinarea admisibilității excepției având ca obiect neconstituționalitatea tezei a doua a art. 11 din Legea nr. 77/2016. Curtea reține că, potrivit primei teze a acestui articol, prevederile Legii nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, iar, potrivit celei de-a doua teze a art. 11, Legea nr. 77/2016 se aplică acelor contracte de credit încheiate după data intrării sale în vigoare. Așa fiind, Curtea va respinge ca

inadmisibilă excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016, întrucât acestea vizează contracte încheiate după intrarea în vigoare a Legii nr. 77/2016.

34. În continuare, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, s-a constatat că prevederile art. 11 teza întâi, raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor impreviziunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai reținut că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor impreviziunii, aceste prevederi de lege ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) — în componenta sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. Totodată, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională.

35. În acest context, Curtea reține că, potrivit art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, „*nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Prin urmare, ținând cont și de faptul că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, a fost publicată anterior sesizării instanței constituționale în prezentele cauze, Curtea va respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3), (5) și (6) și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite.

36. Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 raportate la cele ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea urmează a o respinge ca neîntemeiată, pentru considerentele ce vor fi prezentate în continuare. Astfel, Curtea constată că, prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, a reținut că, în ceea ce privește constituționalitatea art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 nu a constatat neconstituționalitatea pură și simplă a prevederilor art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, ci a stabilit, în calitatea sa de garant al supremației Constituției (potrivit art. 142 din Legea fundamentală), condițiile în care acestea se subsumează exigențelor Constituției. Or, în cazul deciziilor interpretative, în măsura în care aspectele de neconstituționalitate deduse din motivarea autoarelor excepției de neconstituționalitate nu vizează înțelesul normei juridice care a fost exclus din sfera cadrului constituțional, Curtea a reținut că, în analiza acestora, nu este incident art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992. Dimpotrivă, atunci când criticile de neconstituționalitate a unei norme juridice privesc un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate.

37. Totodată, în privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce forma obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea a stabilit că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de

data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, de sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat (a se vedea Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragraful 47).

38. În continuare, Curtea va examina pretinsa contrarietate dintre, pe de o parte, principiile și dispozițiile constituționale invocate în susținerea prezentei excepții de neconstituționalitate și, pe de altă parte, celelalte dispoziții ale Legii nr. 77/2016 criticate.

39. Curtea reține că prevederile criticate din Legea nr. 77/2016 au mai format, în repetate rânduri, obiect al controlului de constituționalitate, în acest sens fiind, spre exemplu, deciziile nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, nr. 15 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 241 din 7 aprilie 2017, nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017, nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, nr. 94 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 642 din 4 august 2017, nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, nr. 238 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 666 din 11 august 2017, nr. 240 din 6 aprilie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 402 din 29 mai 2017, nr. 357 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 19 octombrie 2017, nr. 358 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 783 din 3 octombrie 2017, nr. 359 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 861 din 1 noiembrie 2017, nr. 367 din 30 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 564 din 17 iulie 2017, și nr. 391 din 6 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 858 din 31 octombrie 2017.

40. În continuare, Curtea observă că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, a reținut că dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, art. 16 privind egalitatea în fața legii, art. 24 privind dreptul la apărare, art. 45 privind libertatea economică, art. 73 alin. (3) lit. m) privind adoptarea legilor organice, art. 135 privind economia, art. 136 alin. (5) privind inviolabilitatea proprietății private, iar, cu privire la dispozițiile art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană din Constituție, a constatat că nu au incidență în cauză [paragraful 130]. Autoarele excepției de neconstituționalitate repun în discuție conformitatea dispozițiilor criticate din Legea nr. 77/2016 cu o parte dintre aceste texte constituționale.

41. În urma examinării criticilor formulate de autoarele excepției din perspectiva acestor dispoziții constituționale, Curtea constată că atât considerentele, cât și soluția reținute în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 sunt aplicabile *mutatis mutandis* în prezenta cauză.

42. În ceea ce privește criticile formulate din perspectiva respectării exigențelor impuse de art. 1 alin. (5) din Constituție, Curtea reamintește cele reținute în paragrafele 109—111 ale Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016. Astfel, Curtea a constatat că aspectele invocate în legătură cu art. 1 alin. (5) din Constituție vizează, mai degrabă, chestiuni care țin de interpretarea sau aplicarea legii de către instanța

juducătorească sau se referă la corelarea dintre prevederi legale din acte normative diferite. Ca atare, Curtea a reținut că se critică faptul că legea nu definește noțiunea de locuință, nu stabilește în sarcina cui vor fi cheltuielile de executare silită sau nu stabilește cu claritate domeniul de aplicare prin utilizarea sintagmei „contract de credit”, nu se arată în ce măsură Codul civil este aplicabil în materia nou-reglementată, că există inadvertențe între scopul declarat în expunerea de motive și conținutul propriu-zis al legii. Se mai critică faptul că se schimbă obiectul de activitate al băncii, că se denaturează piața bancară. De asemenea, Curtea a constatat că autoarele excepției de neconstituționalitate au arătat că Legea nr. 77/2016 este neclară și că nu prevede ce se întâmplă atunci când există ipotecă de ranguri diferite constituite asupra imobilului ce urmează a fi dat în plată sau ce se întâmplă atunci când imobilul este deteriorat din neglijența debitorului. Totodată, s-a ridicat și problema corelării cu dispozițiile Codului de procedură civilă în ceea ce privește regularizarea cererilor de chemare în judecată. Curtea a constatat, însă, că aceste aspecte țin de interpretarea și aplicarea legii de către instanța juducătorească, analiza lor excedând competenței instanței de contencios constituțional. De asemenea, Curtea a mai reținut că s-a arătat în criticile formulate faptul că prevederile legale criticate nu sunt coroborate cu dispozițiile Legii nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 464 din 26 iunie 2015, lege care încă nu a intrat în vigoare. Însă, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că nu se poate pronunța asupra neconcordanțelor dintre diferite norme juridice, ci numai asupra înțelesului dispozițiilor legale criticate în raport cu prevederile și principiile constituționale. De exemplu, prin Decizia nr. 495 din 16 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 63 din 19 ianuarie 2005, și Decizia nr. 463 din 12 aprilie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 21 iunie 2011, Curtea a reținut că examinarea constituționalității unui text de lege are în vedere compatibilitatea celui text cu dispozițiile constituționale pretins încălcate, iar nu compararea mai multor prevederi legale între ele și raportarea concluziei ce ar rezulta din această comparație la dispoziții ori principii ale Constituției. Prin urmare, o astfel de situație nu constituie un veritabil argument pe care să se întemeieze neconstituționalitatea prevederilor criticate, ci o eventuală contrarietate între norme legale din același domeniu sau din domenii pe care autorii excepției de neconstituționalitate le apreciază ca fiind similare. Or, coordonarea legislației în vigoare, sub aspectele menționate, este de competența autorității legiuitoare.

43. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea art. 15 alin. (2) din Constituție, Curtea a reținut că „Indiferent de textul legal specific în baza căruia au fost încheiate contractele până la data de 1 octombrie 2011, ele se supun reglementării de drept comun, Codul civil din 1864, care, în mod evident, permitea aplicarea teoriei impreviziunii, în temeiul art. 969 și art. 970. Având în vedere că Legea nr. 77/2016 reprezintă o aplicare a teoriei impreviziunii la nivelul contractului de credit, prevederile acesteia nu retroactivează.” [paragraful 115].

44. Cu privire la critica raportată la art. 16 din Constituție referitor la principiul egalității, pe lângă cele reținute de Curte în paragraful 112 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care a constatat conformitatea cu acest standard constituțional a prevederilor criticate, facem trimitere și la faptul că, în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 342 din 10 mai 2017 [paragraful 64], Curtea a reiterat jurisprudența sa constantă potrivit căreia noțiunea fundamentală de *egalitate în fața legii* nu presupune că stabilirea unui tratament juridic diferențiat unor situații distincte este discriminatorie. Dimpotrivă, în acest fel se asigură deplina respectare a acestui principiu constituțional fundamental. Astfel, în Decizia nr. 192 din 31 martie 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 527 din

21 iunie 2005, Curtea a precizat că „Egalitatea în fața legii și a autorităților publice, consacrată cu titlu de principiu de art. 16 alin. (1) din Constituție, își găsește aplicare doar atunci când părțile se găsesc în situații identice sau egale, care impun și justifică același tratament juridic și deci instituirea aceleiași regim juridic. *Per a contrario*, când acestea se află în situații diferite, regimul juridic aplicabil fiecăreia nu poate fi decât diferit, soluție legislativă care nu contravine, ci, dimpotrivă, decurge logic din chiar principiul enunțat”. Curtea a mai reținut, în aceeași decizie, că deosebirile obiective dintre categoria *profesioniștilor* și cea a *consumatorilor* sunt suficient de relevante și semnificative încât să justifice opțiunea legiuitorului de a le aplica un regim juridic distinct.

45. În justificarea respingerii criticii, formulate inclusiv din perspectiva art. 21 alin. (3) din Constituție, care viza prevederile art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea a reținut, în paragraful 127 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, că acestea, cu precizările aduse de instanța de contencios constituțional raportate la aplicarea teoriei impreviziunii, nu reprezintă o ingerință în realizarea actului de justiție sau a dreptului la un proces echitabil, ci o aplicare justă, în spiritul bunei-credințe și a echității, a teoriei impreviziunii în faza executării silite. De asemenea, în paragraful 116 al deciziei precitate, Curtea a reținut că instituția impreviziunii aplicabilă *ope legis*, pentru toate contractele încheiate până la data intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, nu poate fi recunoscută, fiind în contradicție cu prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției.

46. Aceste considerente ale Curții, referitoare la art. 21 alin. (3), își păstrează relevanța *mutatis mutandis* și în respingerea criticilor ridicate în prezenta cauză, cu atât mai mult cu cât, în prezentele excepții, singurul text criticat, din perspectiva art. 21 și 24 din Constituție, este art. 7 din Legea nr. 77/2016, a cărui constituționalitate a fost constatată, numai sub rezervă interpretativă, în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016.

47. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva pretensei încălcări a art. 44 din Constituție privind dreptul de proprietate privată, în paragraful 128 al Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, paragraful 19), a statuat că, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție, legiuitorul este în drept să stabilească conținutul și limitele dreptului de proprietate. De principiu, aceste limite au în vedere obiectul dreptului de proprietate și atributele acestuia și se instituie în vederea apărării intereselor sociale și economice generale sau pentru apărarea drepturilor și libertăților fundamentale ale altor persoane, esențial fiind ca prin aceasta să nu fie anihilat complet dreptul de proprietate (în acest sens, a se vedea și Decizia nr. 19 din 8 aprilie 1993, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 24 mai 1993). De asemenea, Curtea a statuat prin Decizia nr. 59 din 17 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 203 din 9 martie 2004, că, în temeiul art. 44 din Constituție, legiuitorul ordinar este competent să stabilească cadrul juridic pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate, în accepțiunea principală conferită de Constituție, în așa fel încât să nu vină în coliziune cu interesele generale sau cu interesele particulare legitime ale altor subiecte de drept, instituind astfel niște limitări rezonabile în valorificarea acestuia, ca drept subiectiv garantat. Așadar, textul art. 44 din Constituție cuprinde expres în cadrul alin. (1) o dispoziție specială în temeiul căreia legiuitorul are competența de a stabili conținutul și limitele dreptului de proprietate, inclusiv prin introducerea unor limite vizând atributele dreptului de proprietate. În aceste condiții, Curtea a reținut că dreptul de proprietate nu este un drept absolut, ci poate fi supus anumitor limitări, potrivit art. 44 alin. (1) din Constituție; însă limitele dreptului de proprietate, indiferent de natura lor, nu

se confundă cu însăși suprimarea dreptului de proprietate. Statul protejează dreptul de proprietate în condițiile exercitării sale cu bună-credință (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 245 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 546 din 20 iulie 2016, paragrafele 59—60). Dreptul de proprietate al instituțiilor de credit nu cunoaște nicio limitare în condițiile impreviziunii, adaptarea/încetarea contractelor neînsemnând nici măcar limitarea dreptului de proprietate.

48. De asemenea, cu referire la prevederile art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, în Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, Curtea a reținut că, prin reglementarea procedurii dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexasă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare.

49. În acest context, Curtea reține că suspendarea antemenționată se aplică atât în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație. Astfel, în lipsa formulării contestației prevăzute de art. 7 alin. (1) din lege, notificarea transmisă creditorului rămâne definitivă, în sensul că ambele părți acceptă faptul că aceasta îndeplinește condițiile de admisibilitate, în condițiile intervenirii impreviziunii, părțile având posibilitatea de a negocia pentru a ajunge la un alt acord în termenul prevăzut de art. 5 alin. (3) din lege. De abia după expirarea termenului menționat se poate încheia actul de dare în plată. Pe toată perioada de timp care acoperă termenul de contestare, precum și termenul de negociere, executarea plăților derivate din contractul de credit este suspendată. În acest fel, legiuitorul a pus la îndemâna debitorului un instrument juridic, prin intermediul căruia echilibrează poziția economică net inferioară a consumatorului în raport cu profesionistul în condițiile intervenirii impreviziunii. Ar fi fost, de altfel, nefiresc ca, pe această perioadă, contractul să fi continuat să se execute ca atare, mai ales că este una pre-procesuală, de negociere între părți, în care sunt cercetate posibilitățile de continuare a executării contractului de credit, prin adaptarea acestuia la noile condiții socioeconomice. În schimb, în ipoteza în care creditorul formulează contestație, notificarea este afectată de o condiție rezolatorie, aceea a admiterii contestației de către instanța judecătorească competentă. Însă, indiferent dacă această condiție se împlinște, pe toată perioada în care curge termenul de formulare a contestației și a judecății, până la soluționarea definitivă a contestației, notificarea are drept efect și suspendarea plăților rezultate din contractul de credit, ca o măsură provizorie și conexasă acesteia.

50. În acest context, Curtea constată că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată.

51. Din cele de mai sus, Curtea, având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016,

constată că acestea reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs. De principiu, niciun text constituțional nu împiedică legiuitorul să intervină în executarea acestor contracte în vederea reechilibrării lor, cu respectarea condițiilor impuse prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 referitoare la buna-credință și echitatea ce trebuie să guverneze această materie. Însă, intensitatea acestei intervenții, privită din perspectiva exigențelor Constituției, trebuie evaluată prin prisma testului de proporționalitate dezvoltat de Curtea Constituțională în jurisprudența sa (a se vedea Decizia nr. 75 din 26 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 265 din 21 aprilie 2015, Decizia nr. 270 din 7 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 28 iulie 2014, sau Decizia nr. 266 din 21 mai 2013, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 443 din 19 iulie 2013) în condițiile în care drepturile relative, distinct de aplicarea art. 53 din Constituție, cunosc limitări implicit admise rezultate atât din evoluția și confruntarea acestora în timp (cu privire la caracterul evolutiv al conceptelor constituționale, a se vedea Decizia nr. 498 din 10 mai 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 428 din 28 iunie 2012, și Decizia nr. 64 din 24 februarie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 286 din 28 aprilie 2015), cât și din perspectiva titularilor lor.

52. Raportat la cauza de față, Curtea constată că, deși creditorul obligației deține, în principiu, un bun, în sensul art. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, reprezentat de creanța care face obiectul contractului de credit (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 755 din 16 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 101 din 9 februarie 2015, paragraful 24), intervenția statului operată prin textele de lege criticate urmărește un scop legitim, respectiv protecția consumatorului prin evitarea punerii acestuia în situația de a plăti sume de bani corespunzătoare contractului de credit în condițiile în care se invocă impreviziunea întemeiată pe art. 969 și 970 din Codul civil din 1864. Așadar, scopul legitim urmărit se circumscrie conceptului de protecție a consumatorului prin înlăturarea pericolului ruinei sale iminente.

53. În continuare, Curtea urmează să analizeze dacă măsura criticată este adecvată, necesară și dacă respectă un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele individuale. În acest sens, Curtea reține că, în mod abstract, suspendarea executării plăților este o măsură capabilă să îndeplinească scopul legitim urmărit, neexistând nicio abatere între substanța acesteia și finalitatea pe care o are în vedere. Mai mult, măsura reglementată și finalitatea avută în vedere se află într-un evident raport de consecvență logică, drept care se impune concluzia irefragabilă a caracterului său adecvat.

54. De asemenea, Curtea constată că măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului — de credit în cazul de față — intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea observă că, din întreg arsenalul de măsuri pe care legiuitorul le avea la îndemână, a apelat la suspendarea temporară a plăților rezultate din contractul de credit, măsură ce trebuie calificată ca având un grad de intruziune moderat asupra dreptului de proprietate al creditorului, aspect dedus atât prin natura sa juridică de măsură vremelnică/provizorie, cât și din posibilitatea creditorului de a-și vedea executată creanța întru totul, în măsura în care instanța judecătorească admite contestația formulată. Desigur, astfel cum s-a precizat, această opțiune a legiuitorului nu este cea mai puțin intruzivă, ipoteză în care legiuitorul ar fi trebuit să lase instanței judecătorești competența de a decide ea însăși, eventual, prin procedura ordonanței președințiale sau suspendarea executării silite, după caz, dacă

se impune măsura suspendării în mod temporar a plății sumelor de bani aferente contractului de credit. Totuși, Curtea constată că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist—consumator în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract, până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauză, care tranșează problema litigioasă dintre părți.

55. În continuare, Curtea reține că măsura criticată configurează un just raport de proporționalitate între interesele generale și cele particulare, în sensul că pune în balanță, pe de o parte, protecția imediată și nemijlocită a consumatorilor, așadar, a unei largi sfere de persoane care, deși situate într-un raport de egalitate juridică, formală cu profesioniștii, totuși, sub aspectul puterii lor economice, apreciate în mod individual, se află într-o evidentă relație de inferioritate, și, pe de altă parte, interesul profesioniștilor de a-și vedea executate sumele de bani rezultate din contractele de credit. Intervenind în acest domeniu sensibil, legiuitorul, în marja sa de apreciere, derivată din prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, a reglementat această măsură într-un domeniu limitat (contract de credit) și în condiții restrictive (condiții de admisibilitate în marja impreviziunii), protejând, cu efect imediat și provizoriu, persoanele expuse acestui risc major intervenit în executarea contractului, risc calificat de Curtea Constituțională ca fiind unul supraadăugat. Ar fi fost contrastant cu însăși noțiunea de impreviziune ca, pe perioada în care notificarea de dare în plată este depusă, debitorul de bună-credință al obligației să fie ținut să plătească, în continuare, sume nominale de bani care, sub aspectul cuantumului lor, aduc în discuție impreviziunea, întrucât Curtea, în analiza sa, pleacă de la premisa axiomatică a art. 57 din Constituție. În aceste condiții nu este de admis ca o realitate juridică, formală, rezultată din contractul de credit să prevaleze asupra regulilor de echitate și bună-credință care guvernează materia contractelor civile.

56. De asemenea, Curtea reține că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului, în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

57. În consecință, având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că mecanismul procedural reglementat de legiuitor nu pune în discuție în niciun fel condițiile de drept substanțial ce trebuie avute în vedere la depunerea notificării, ci stabilește un echilibru procedural corect între părțile aflate în litigiu, cu respectarea principiului proporționalității ce trebuie să caracterizeze orice măsură etatică în domeniul proprietății private.

58. Totodată, Curtea reține că dispozițiile Legii nr. 77/2016, în interpretarea obligatorie dată acestora prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, permit menținerea suspendării plăților către creditorii numai în măsura în care, în cazul fiecărui contract de credit în parte, sunt îndeplinite criteriile obiective, respectiv condițiile existenței impreviziunii, și care vor fi evaluate în condiții de independență și imparțialitate de către instanțele de judecată. În acest fel, creditorii beneficiază de suficiente garanții că dreptul lor de proprietate nu poate fi atins, în substanța sa, prin reglementarea, în favoarea debitorilor, a prerogativei prevăzute de art. 5 alin. (1), coroborat cu art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016.

59. Cu referire la criticile prevederilor Legii nr. 77/2016 formulate din perspectiva art. 45 și art. 135 alin. (2) lit. b) din Constituție, Curtea a reținut, de asemenea în Decizia nr. 35 din 19 ianuarie 2017 (paragraful 65), că însuși textul art. 45 din Constituție dispune că accesul liber al persoanei la o activitate economică, libera inițiativă și exercitarea acestora sunt garantate în condițiile legii. Or, dispozițiile criticate din Legea nr. 77/2016 se pot încadra în această categorie — în condițiile legii —, legiuitorul constituant însuși acordându-i legiuitorului ordinar prerogativa de a stabili condițiile exercitării accesului liber al persoanei la o activitate economică, precum și pe cel al liberei inițiative. De altfel, Curtea Constituțională a stabilit în Decizia nr. 282 din 8 mai 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 530 din 16 iulie 2014, că „principiul libertății economice nu este un drept absolut al persoanei, ci este condiționat de respectarea limitelor stabilite de lege, limite ce urmăresc asigurarea unei anumite discipline economice ori protejarea unor interese generale, precum și asigurarea respectării drepturilor și intereselor legitime ale tuturor.”

60. În plus, prin Decizia nr. 93 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 382 din 22 mai 2017, Curtea a constatat că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a impreviziunii contractuale, legiuitorul, prin art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care

creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Mai mult, Curtea a reținut că, în condițiile în care instanța judecătorească admite contestația formulată de profesionist, prestațiile bănești datorate în temeiul contractului de credit trebuie executate întocmai, creditorul obligației, în acest caz, având dreptul și la repararea prejudiciului în măsura în care instanța judecătorească a constatat reaua-credință a debitorului în exercitarea dreptului său la notificarea prevăzută de art. 5 din Legea nr. 77/2016.

61. Cu privire la criticile formulate în această excepție de neconstituționalitate din perspectiva prevederilor art. 53 din Constituție apreciem că, pentru identitate cu rațiunea avută în vedere de Curte în Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, acestea nu au incidență în soluționarea acestora (paragraful 130).

62. În fine, referitor la invocarea art. 148 din Constituție, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, Curtea a reținut că, în cauzele deduse judecării, prevederile Directivei 2014/17/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 4 februarie 2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1.093/2010, publicată în Jurnalul Oficial al Uniunii Europene, seria L, nr. 60 din 28 februarie 2014, nu au legătură cu ipoteza normativă a legii criticate, ele referindu-se la conversia creditelor în valută. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile constituționale cuprinse în art. 148 nu au incidență în cauză (paragraful 129).

63. Prin urmare, Curtea va respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016.

64. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, cu privire la celelalte dispoziții legale,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza a doua, precum și a dispozițiilor art. 11 teza întâi, raportate la dispozițiile art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5) și (6) și ale art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 23.930/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București, de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A., în Dosarul nr. 25.147/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, de Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 4.675/279/2016 al Judecătoriei Piatra-Neamț, de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A. prin administrator Societatea Kredyt Inkaso Investments RO — S.A., în Dosarul nr. 45.226/299/2016* al Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă, de Societatea Piraeus Bank Romania — S.A. București, în Dosarul nr. 17.905/231/2016 al Judecătoriei Focșani — Secția civilă, de Societățile Credit Plus (Gulf) Ltd., Credit Europe Bank N.V. și Credit Europe Ipotecar IFN — S.A., în Dosarul nr. 3.652/269/2016 al Judecătoriei Oltenița, precum și de Societatea Kredyt Inkaso Portfolio Investments (Luxemburg) — S.A., în Dosarul nr. 2.428/245/2017 al Judecătoriei Iași — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în aceleași dosare ale aceluiași instanțe și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi, raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale, prin raportare la criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București — Secția civilă, Judecătoriei Piatra-Neamț, Judecătoriei Sectorului 1 București — Secția a II-a civilă, Judecătoriei Focșani — Secția civilă, Judecătoriei Oltenița, precum și Judecătoriei Iași — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Claudia-Margareta Krupenschi

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 378

din 31 mai 2018

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016
privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite,
în ansamblul său, în special ale art. 3, art. 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ**

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său, în special cele ale art. 3, art. 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ, precum și a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, excepție ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. și, respectiv, de către Daniela Călinescu în Dosarul nr. 15.746/301/2016 al Judecătoria Sectorului 3 București. Excepția de neconstituționalitate face obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 523D/2017.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, având în vedere jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 2 februarie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 15.746/301/2016, **Judecătoria Sectorului 3 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în integralitatea sa, în special cele ale art. 3, art. 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ, precum și cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de contestatoarea-creditoare Societatea Piraeus Bank România — S.A. și, respectiv, de către intimata-debitoare Daniela Călinescu într-o cauză având ca obiect „alte cereri — contestație dare în plată”.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea-creditoare Societatea Piraeus Bank România — S.A. apreciază că prevederile criticate din Legea nr. 77/2016 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2), art. 16 alin. (1), art. 44 alin. (1) și (2), art. 45, art. 53, art. 135 alin. (2) lit. a) și celor ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Aceasta susține că stingerea datoriilor prin darea în plată, în temeiul Legii nr. 77/2016, cu privire la un contract încheiat anterior intrării în vigoare a acestui act normativ, reprezintă o încălcare a principiului neretroactivității, deoarece, prin contractul de credit, părțile au stabilit obligațiile reciproce și modalitatea concretă de executare, una din părți executându-și în integralitate obligațiile esențiale asumate, sub imperiul legii vechi, având așteptarea legitimă de a primi contraprestația în modalitatea prevăzută de legea de la data contractării și de dispozițiile contractului care leagă părțile. Așa fiind, apreciază că Legea nr. 77/2016 este neconstituțională, în măsura în care s-ar aplica cu privire la contractele de credit încheiate anterior datei intrării sale în vigoare.

6. De asemenea, cu privire la încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 16, 45, 53 și art. 135 alin. (2) lit. a), arată că aplicarea actului normativ criticat este lăsată la discreția consumatorului, iar Legea nr. 77/2016 nu reprezintă o necesitate pentru societatea românească actuală. Apreciază că măsura este discriminatorie și nu este proporțională cu scopul urmărit de legiuitor, astfel încât restrângerea drepturilor băncii nu se impune în maniera adoptată prin Legea nr. 77/2016. Arată totodată că prin acest act normativ se aduce o gravă încălcare dreptului la libertate economică, precum și libertății comerțului, întrucât se intervine în raporturile juridice încheiate de bănci cu consumatorii, afectând esențial contraprestația la care creditorul este îndreptățit prin încheierea contractelor de credit.

7. Susține că, prin legiferarea stingerii datoriilor în urma dării în plată prin Legea nr. 77/2016, banca ajunge cel mai adesea, în situația în care, prin efectul legii, este, pe de o parte, forțată să primească în proprietate un bun (cu toate consecințele ce decurg de aici, inclusiv costuri de administrare și conservare ale unui set numeros de imobile), iar, pe de altă parte, este lipsită de posibilitatea de valorificare a unei părți din creanța sa, fără a primi în schimb vreo compensație, ceea ce echivalează cu o reală expropriere, fără dreaptă și prealabilă despăgubire. Învederează faptul că legea criticată instituie o măsură de protecție socială, suportată însă nu de stat — în sarcina căruia incumbă protecția socială, ci de către un subiect de drept privat, ceea ce este flagrant neconstituțional, din perspectiva art. 44 din Constituție.

8. În fine, arată că, așa cum rezultă cu claritate atât din dispozițiile Tratatului privind funcționarea Uniunii Europene, cât și din prevederile Deciziei 98/415/CE, statul român ar fi trebuit să obțină un aviz din partea Băncii Centrale Europene cu privire la proiectul legii dării în plată, având în vedere că această normă are o influență substanțială asupra stabilității instituțiilor și pieței financiare. Prin nerespectarea acestei obligații, statul român și-a încălcat obligația constituțională prevăzută de art. 148 alin. (2) din Constituție, de adecvare a dreptului național cu dreptul european, având în vedere faptul că Directiva nr. 17/2014, la care se face referire în expunerea de motive a Legii nr. 77/2016, nu se aplică și contractelor de credit încheiate anterior intrării în vigoare a Directivei, în timp ce Legea nr. 77/2016 se aplică și contractelor de credit anterioare.

9. Pe de altă parte, autoarea-debitoare Daniela Călinescu apreciază că prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016 contravin Legii fundamentale prin prisma dispozițiilor constituționale ale art. 4 alin. (2) coroborate cu cele ale art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi. Arată astfel că, raportat la scopul urmărit prin adoptarea Legii nr. 77/2016, introducerea unui plafon la momentul acordării creditului încalcă principiul constituțional al egalității în drepturi, instituind o discriminare, deoarece debitorul din contractul de credit, persoană fizică, care nu dispune de mijloacele necesare achitării unui credit în cuantum de 800.000 de euro, nu se deosebește cu nimic de debitorul care nu dispune de mijloacele necesare achitării unui credit în cuantum de 250.000 de euro, ambii fiind doar niște datornici aflați în imposibilitatea de a achita creditul contractat către instituția de credit, instituția financiară nebanară sau cesionarul creanței.

10. Consideră că diferența de tratament juridic a doi debitori care au contractat sume diferite, unul depășind plafonul stabilit de lege, celălalt încadrându-se în acel plafon, nu are nicio justificare rațională și obiectivă, fapt ce are drept consecință un tratament disproporționat și discriminatoriu între persoane aflate în aceeași situație. Apreciază că singurul criteriu în raport cu care ar trebui făcută aplicarea Legii nr. 77/2016 este incapacitatea de plată a unui debitor, și nu cuantumul creditului accesat, ambele categorii de debitori fiind, în egală măsură, afectate de criza financiară și de existența unor impedimente obiective în privința restituirii acestuia. Susține astfel că, în măsura în care se va aprecia că instituirea unui asemenea plafon este constituțională, statul român se va face vinovat de modalitatea de implementare a Directivei 2014/17/UE, întrucât, prin transpunerea acesteia de către statele naționale, s-a urmărit o protecție uniformă a tuturor categoriilor de consumatori, nefiind acceptată o discriminare a acestora. Ca atare, pentru ca statul român să asigure o implementare clară, coerentă și uniformă a prevederilor Directivei 2014/17/UE, se impune eliminarea plafonului de 250.000 euro instituit prin art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, așa cum a fost eliminat și în cazul Legii conversiei creditelor în franci elvețieni la cursul istoric.

11. **Judecătoria Sectorului 3 București** nu și-a exprimat opinia asupra excepției de neconstituționalitate, pronunțându-se numai cu privire la admisibilitatea acesteia.

12. **Guvernul** a formulat punctul său de vedere, în sensul respingerii criticilor de neconstituționalitate, ca neîntemeiate, respectiv ca inadmisibile, în acord cu jurisprudența instanței

constituționale, și anume Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017.

13. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

14. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

15. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie prevederile Legii nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, în ansamblul său, în special cele ale art. 3, 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ, precum și prevederile art. 4 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 77/2016, lege publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Având în vedere criticile formulate de autorii excepției, Curtea constată că obiectul excepției îl constituie prevederile Legii nr. 77/2016, în ansamblul său, în special cele ale art. 3, 4 și art. 5 alin. (3) din acest act normativ, care au următorul conținut normativ:

— Art. 3: *„Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datoriile izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.”;*

— Art. 4: *„(1) Pentru stingerea creanței izvorând dintr-un contract de credit și a accesoriilor sale prin dare în plată trebuie îndeplinite, în mod cumulativ, următoarele condiții:*

a) creditorul și consumatorul fac parte din categoriile prevăzute la art. 1 alin. (1), astfel cum acestea sunt definite de legislația specială;

b) cuantumul sumei împrumutate, la momentul acordării, nu depășea echivalentul în lei al 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit;

c) creditul a fost contractat de consumator cu scopul de a achiziționa, construi, extinde, moderniza, amenaja, reabilita un imobil cu destinație de locuință sau, indiferent de scopul pentru care a fost contractat, este garantat cu cel puțin un imobil având destinația de locuință;

d) consumatorul să nu fi fost condamnat printr-o hotărâre definitivă pentru infracțiuni în legătură cu creditul pentru care se solicită aplicarea prezentei legi.

(2) În situația în care executarea obligațiilor asumate prin contractul de credit a fost garantată cu două sau mai multe bunuri, în vederea aplicării procedurii prevăzute de prezenta lege debitorul va oferi în plată toate bunurile ipotecate în favoarea creditorului.”;

— Art. 5 alin. (3): *„Prima zi de convocare la notarul public nu poate fi stabilită la un termen mai scurt de 30 de zile libere, perioadă în care se suspendă orice plată către creditor, precum*

și orice procedură judiciară sau extrajudiciară demarată de creditor sau de persoane care se subrogă în drepturile acestuia îndreptată împotriva consumatorului sau a bunurilor acestuia.”

16. În opinia autoarelor excepției de neconstituționalitate, prevederile criticate din Legea nr. 77/2016 contravin dispozițiilor constituționale ale art. 15 alin. (2) privind neretroactivitatea legii civile, ale art. 4 alin. (2) coroborate cu art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 44 alin. (1) și alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, art. 45 privind libertatea economică, art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, art. 135 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului și celor ale art. 148 referitor la integrarea în Uniunea Europeană, precum și prevederilor art. 1 — *Protecția proprietății* din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

17. Examinând excepția de neconstituționalitate, raportat la situația de fapt, Curtea reține că, potrivit actelor depuse la dosar, reiese faptul că între părți, respectiv creditoarea-contestatoare Societatea Piraeus Bank România — S.A. și debitoarea-intimată Daniela Călinescu, a fost încheiat Contractul de credit nr. 4259RJ1480068341 din 19 august 2014, în valoare de 547.532 euro. Ulterior, tot în anul 2014, au mai fost contractate două credite, de la Unicredit Țiriac Bank și Intesa San Paolo Bank, unul pentru modernizarea/renovarea unui imobil, în quantum de 150.000 euro, și un altul pentru refinanțarea unui împrumut de nevoi personale, în quantum de 110.000 euro. Ca urmare a cererii creditoarei Societatea Piraeus Bank România — S.A., la data de 4 mai 2016, BEJ Ionescu Marian Daniel a început executarea silită în Dosarul nr. 1.005MI/2016 împotriva debitoarei și a bunurilor acesteia, pentru recuperarea sumelor datorate în temeiul contractului de credit.

18. Analizând criticile de neconstituționalitate formulate din perspectiva Societății Piraeus Bank România — S.A. (din perspectiva calității acesteia de creditoare în cauză), Curtea constată că, în ceea ce privește o parte din prevederile legale criticate din Legea nr. 77/2016, nu sunt respectate condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, a căror existență rezultă din prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căroră „*Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor [...] privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare, care are legătură cu soluționarea cauzei [...]*”, precum și din prevederile art. 29 alin. (3) din aceeași lege, potrivit căroră „*Nu pot face obiectul excepției prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale*”. Curtea reține astfel că prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, s-a constatat că prevederile art. 11 teza întâi, raportate la cele ale art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 și art. 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale numai în măsura în care instanța judecătorească are posibilitatea și obligația de a verifica îndeplinirea condițiilor imprevizunii pentru fiecare contract de credit în parte. Curtea a mai subliniat că, în cazul în care instanța judecătorească nu ar avea posibilitatea să verifice îndeplinirea condițiilor imprevizunii, aceste prevederi de lege ar încălca dispozițiile constituționale ale art. 1 alin. (3) privind statul de drept, art. 1 alin. (5) — în componența sa privind calitatea legii, cele ale art. 21 alin. (3) privind dreptul la un proces echitabil, precum și cele ale art. 124 privind înfăptuirea justiției. De asemenea, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, precitată, paragraful 122, Curtea a constatat că sintagma

„*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională.

19. Având în vedere faptul că, în prezentul dosar, sesizarea Curții Constituționale a fost realizată ulterior publicării Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016 în Monitorul Oficial al României, Partea I, raportat la art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, excepția de neconstituționalitate a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016, precum și cea a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și art. 8 alin. (1)—(4) din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite urmează a fi respinsă ca inadmisibilă.

20. De asemenea, întrucât în cauză contractul de credit a fost încheiat sub imperiul noului Cod civil, respectiv în anul 2014, în conformitate cu jurisprudența Curții Constituționale, respectiv Decizia nr. 701 din 7 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 25 ianuarie 2018, excepția de neconstituționalitate a art. 11 teza întâi raportat la art. 3 teza întâi din Legea nr. 77/2016 urmează să fie respinsă ca neîntemeiată.

21. Prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragraful 28, Curtea a statuat că Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016 este o decizie interpretativă, așa încât, atunci când criticile de neconstituționalitate a unei norme juridice privesc un înțeles sau înțelesuri ale acesteia care se bucură, în continuare, de prezumția de constituționalitate și care nu au fost excluse din cadrul constituțional prin decizia interpretativă, este evident că instanța constituțională este competentă să analizeze fondul excepției de neconstituționalitate (a se vedea și Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 651 din 8 august 2017, paragraful 48).

22. Astfel, cu privire la art. 11 teza întâi raportat la art. 5 și 6 din Legea nr. 77/2016, Curtea a constatat că acesta reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat. Este de observat că art. 3 teza a doua a fixat regulile de drept substanțial subsumate principiului imprevizunii în contractele de credit, iar art. 5 și art. 6 din lege reglementează, în esență, procedura de urmat pentru aplicarea regulilor anterior menționate.

23. Cu privire la constituționalitatea art. 11 teza întâi raportat la art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat, în acest sens fiind Decizia nr. 92 din 28 februarie 2017, paragrafele 50—60, prin care a reținut că, reglementând procedura dării în plată, ca expresie a imprevizunii contractuale, legiuitorul, prin aceste prevederi din Legea nr. 77/2016, a pus la îndemâna debitorului obligației un mecanism procedural specific, prin efectul căruia are loc o suspendare de drept a executării plăților pe care debitorul le-ar datora în temeiul contractului de credit. Este o măsură conexă firească deciziei debitorului de a transmite creditorului dreptul de proprietate asupra imobilului în vederea stingerii datoriei izvorând din contractul de credit ipotecar. Suspendarea plăților aferente contractului de credit intervine ca un accesoriu al deciziei unilaterale a acestuia prin care apreciază că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate inerente procedurii dării în plată, însă, pe perioada suspendării plăților, celelalte obligații ale debitorului rezultate din acesta se execută în continuare. Curtea a reținut că suspendarea antemenționată se aplică atât

în situația în care creditorul obligației de plată nu formulează contestație împotriva notificării transmise, cât și în situația în care acesta din urmă formulează o asemenea contestație.

24. Totodată, Curtea a constatat că un asemenea mecanism procedural nu este de natură să afecteze sau să anuleze dreptul de proprietate privată al creditorului, pentru că suspendarea plăților este o măsură imediată care este menită să împiedice ruina iminentă a debitorului, înlăturând efectele negative asupra patrimoniului acestuia în condițiile în care creditorul decide să demareze o procedură judiciară. Este o măsură provizorie prin natura sa, întrucât, în cazul în care este admisă contestația creditorului, debitorul obligației va trebui să execute în continuare contractul de credit, plata sumelor de bani aferente perioadei de suspendare urmând a fi reluată. Având în vedere conținutul normativ al art. 5 alin. (3) și art. 7 alin. (4) din Legea nr. 77/2016, Curtea a constatat că aceste prevederi legale reglementează o intervenție etatică cu privire la executarea contractelor de credit aflate în curs, iar măsura legală criticată este necesară, legiuitorul având deplina competență constituțională, în temeiul art. 15 alin. (1), art. 44 alin. (1) și art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală, de a proteja într-un mod efectiv interesele patrimoniale ale cetățenilor săi, atunci când în paradigma executării contractului intervine un aspect care ține de impreviziune. Curtea a constatat, de asemenea, că această orientare legislativă a ținut seama de realitățile socioeconomice existente, aspect cu privire la care legiuitorul are o largă marjă de apreciere, precum și de particularitățile și specificul circumstanțelor referitoare la iminența începerii sau continuării procedurii de executare silită cu efecte iremediabile asupra consumatorului, respectiv la relația profesionist — consumator, în care acesta din urmă se află într-o situație de inferioritate economică. De aceea, în cazul în care între părți există o neînțelegere apărută cu privire la existența impreviziunii în contracte, legiuitorul, în mod corect, a apreciat ca fiind necesară o suspendare de drept a executării unui asemenea contract până la pronunțarea hotărârii judecătorești definitive în cauza care tranșează problema litigioasă dintre părți.

25. Cu privire la prevederile art. 11 teza întâi raportate la cele ale art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, paragrafele 44—49. Cu acel prilej s-a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016 are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest

mecanism procedural în două etape pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești, apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens.

26. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului. Acesta a fost și sensul Deciziei nr. 639 din 27 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 35 din 12 ianuarie 2017, în care Curtea Constituțională a respins, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate, pe motiv că însăși acțiunea principală era inadmisibilă. Prin urmare, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și de abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

27. În privința bunurilor imobile adjudecate anterior intrării în vigoare a legii, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjudecarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia pe un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind așadar o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca

acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

28. Cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate din perspectiva autoarei-debitoare Daniela Călinescu, Curtea observă că aceasta susține faptul că, având în vedere scopul urmărit prin adoptarea Legii nr. 77/2016, introducerea unui plafon cu privire la cuantumul sumei împrumutate aduce atingere principiului constituțional al egalității în drepturi. În acest context, prin Decizia nr. 20 din 18 ianuarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 13 aprilie 2018, Curtea a reținut că, indiferent de momentul la care a fost încheiat un contract de credit, sub imperiul reglementării vechiului Cod civil sau al celei din actualul Cod civil, și independent de incidența Legii nr. 77/2016 (sub aspectul îndeplinirii condițiilor de admisibilitate prevăzute de art. 4 din lege), instanța judecătorească care, în condițiile legii, este independentă în aprecierea sa, va putea face aplicarea teoriei impreviziunii. Așadar, în lipsa acordului părților și în temeiul art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864, respectiv al art. 1.271 din actualul Cod civil, instanța judecătorească va pronunța o hotărâre prin care va dispune fie păstrarea contractului de credit în forma agreată de părți la data semnării sale, fie adaptarea contractului în forma pe care instanța o decide, fie încetarea sa.

29. De asemenea, Curtea a apreciat ca fiind neîntemeiată critica potrivit căreia s-ar crea un privilegiu persoanelor care cad

sub incidența art. 4 și, implicit, a prevederilor Legii nr. 77/2016, întrucât orice debitor al unui contract de credit, indiferent de valoarea contractului sau de scopul în care a angajat creditul, are deschisă calea unei acțiuni în justiție, întemeiată pe dispozițiile dreptului comun în materie, respectiv pe dispozițiile referitoare la teoria impreviziunii din codurile civile. Curtea a mai reținut că acei consumatori care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, nu depășește echivalentul în lei a 250.000 euro, sumă calculată la cursul de schimb publicat de către Banca Națională a României în ziua încheierii contractului de credit, se pot prevala de remediile judiciare instituite de legea specială, respectiv Legea nr. 77/2016. În schimb, acele persoane care au împrumutat sume al căror quantum, la momentul acordării, depășește echivalentul în lei a 250.000 euro se pot prevala de remediile judiciare instituite de dreptul comun, respectiv prevederile art. 969 și art. 970 din Codul civil din 1864 ori, după caz, cele ale art. 1.271 din actualul Cod civil.

30. Așa fiind, Curtea a constatat că protecția specială oferită unei categorii de persoane, prin instituirea unui prag maxim al sumei efectiv împrumutate, nu reprezintă o discriminare, în sensul art. 16 din Constituție, a persoanelor care au împrumutat sume al căror quantum depășește 250.000 euro, atâta vreme cât acestea pot recurge la mijloacele puse la dispoziție de dreptul comun în vederea remedierii problemei impreviziunii cu care se confruntă și acea categorie de consumatori în mod special protejată de către legiuitorul ordinar.

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi care să justifice reconsiderarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele care au fundamentat-o își mențin valabilitatea și în prezentele cauze.

32. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi, în ceea ce privește art. 11 teza întâi, raportat la art. 5 alin. (3), art. 7 alin. (4) și art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, și cu unanimitate de voturi, referitor la celelalte prevederi ale acestui act normativ,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, art. 7 alin. (1)—(3) și alin. (5)—(6) și ale art. 8 alin. (1)—(4), precum și excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 11 teza a doua și a sintagmei „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” cuprinsă în art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Piraeus Bank România — S.A. și, respectiv, de către Daniela Călinescu în Dosarul nr. 15.746/301/2016 al Judecătoriei Sectorului 3 București.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de aceleași părți în același dosar al aceleiași instanțe judecătorești și constată că prevederile art. 11 teza întâi raportate la celelalte prevederi din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite sunt constituționale în raport cu criticile formulate. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Sectorului 3 București și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din 31 mai 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI**GUVERNUL ROMÂNIEI****PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind aplicarea mobilității pentru doamna Iulia Cîrcei din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului**

Având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) lit. a), art. 30 lit. a) și art. 33 alin. (1) lit. d) din Hotărârea Guvernului nr. 341/2007 privind intrarea în categoria înalților funcționari publici, managementul carierei și mobilitatea înalților funcționari publici, cu modificările și completările ulterioare, precum și Adresa Ministerului Muncii și Justiției Sociale nr. 4.466/BGD din 28 august 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.881 din 29 august 2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b) și art. 87 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, doamnei Iulia Cîrcei i se aplică mobilitatea din funcția publică de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă în funcția publică de inspector guvernamental în cadrul Secretariatului General al Guvernului.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

București, 5 septembrie 2018.

Nr. 255.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****privind exercitarea, cu caracter temporar, prin detașare, a funcției publice vacante de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă de către domnul Marcel-Dumitru Miclău**

Având în vedere propunerea formulată de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă prin Adresa nr. 4.466/BGD din 28 august 2018, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.881 din 29 august 2018 și Adresa Agenției Naționale a Funcționarilor Publici nr. 45.536/2018,

în temeiul art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare, al art. 19 alin. (1) lit. b), al art. 89 alin. (2¹) și al art. 92 alin. (1¹) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentei decizii, domnul Marcel-Dumitru Miclău exercită, cu caracter temporar, prin detașare, funcția publică vacantă de secretar general al Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă, pentru o perioadă de maximum 6 luni.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

București, 5 septembrie 2018.

Nr. 256.

GUVERNUL ROMÂNIEI**PRIM-MINISTRUL****DECIZIE****pentru eliberarea, la cerere, a doamnei Corina Silvia Pop
din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății**

Având în vedere cererea doamnei Corina Silvia Pop, înregistrată la Cabinetul prim-ministrului cu nr. 5/4.956 din 4 septembrie 2018,

în temeiul art. 15 lit. d) și al art. 19 din Legea nr. 90/2001 privind organizarea și funcționarea Guvernului României și a ministerelor, cu modificările și completările ulterioare,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Articol unic. — Începând cu data de 1 octombrie 2018, doamna Corina Silvia Pop se eliberează, la cerere, din funcția de secretar de stat la Ministerul Sănătății.

PRIM-MINISTRU

VASILICA-VIORICA DĂNCILĂContrasemnează:

Secretarul general al Guvernului,

Ioana-Andreea Lambru

București, 5 septembrie 2018.

Nr. 257.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

